

PIGESPILEDERNE

Kære spejdere!

Mon I ikke tænker mere på jul i øjeblikket end på jubilæumslejrene i 1960; det tror jeg bestemt, at I gør, og jeg håber, at I glæder jer rigtig meget til julen, for det er en dejlig tid med juletræ, julegaver og hygge med familie og venner. Juleferien ikke at forglemme, 14 dage fri fra skole og uden lektielæsning, det er der sikkert mange, der ikke er kede af.

Her hos os har vi i julen besøg af en lille dreng der hedder Ole, og når juletræet står pyntet inde i vores stue, kan Ole sommetider høre en lille nisse pusle derinde, og han ser også engang imellem en snip af nissens røde hue, når den gemmer sig under sofaen eller smutter ud af døren, når Ole kommer ind til juletræet.

Den lille nisse er kommet lidt for tidligt i år, for forleden dag hørte jeg ham pusle inde i en krog af stuen, og så måtte jeg jo snakke lidt med ham, for at han ikke skal kede sig så meget, at han forsvinder, for Ole kommer.

Så jeg spurgte ham om, hvor han havde været henne siden sidste jul, og tænkt han havde været på Fyn, så han kendte alle vore herregårde. En nisse har jo så mange tanter og onkler, der bor på holofter på store, gamle gårde, og han sagde, at der var noget så dejligt alle steder.

Det var jeg meget glad for at høre, og så snakkede vi lidt om, hvor vi allesammen glæder os til at komme derover til sommer.

Det kunne nissen godt forstå, for han har mange gange besøgt spejderlejr og ved, hvor dejligt spejderne har det, når de er i lejr.

Men ved du hvad, lille nisse, sagde jeg, der er nu een ting, jeg ikke rigtig kan forstå, kender du at lege kimsleg? Det kendte nissen godt, og han syntes, at det er mægtig sjovt. Det synes jeg også, det er, og jeg bliver altid vældig imponeret, når jeg er dommer i en kimskonkurrence, hvad enten det er lugte-, smage-, høre- eller en helt anden „kims“, når en patrulje kommer ind, og patruljeføreren siger til sine spejdere: du husker 5 ting, og du husker 5 o. s. v., og så kan de til slut lynhurtigt skrive alle tingene ned i rækkefølge på deres papir, det er som sagt vældig imponerende.

Det var min lille nisse fuldkommen enig med mig i, men, sagde han, hvorfor taler du pludselig om kimsleg, vi talte jo om lejre for?

Ja, det er ganske rigtigt, svarede jeg, men jeg har aldrig kunnet forstå, at når spejderne er så gode til at fordele „arbejdet“, når de leger kimsleg, hvorfor kan de så ikke finde ud af at gøre det samme ved mange andre lejligheder, så de får samme gode resultat ud af det. Tænk blot på en lejr — jo, man samarbejder, når man rejser telt, det ved jeg godt, een holder endebardunerne, een pløkkene, og alle hjælpes ad med at rejse teltet, for man er jo interesseret i at få teltet op, så man kan „flytte ind“ hurtigst muligt.

Men tænk dog på alle de andre ting, der skal gøres i en lejr. Her siger patruljeføreren sikkert også til sine spejdere: du skal hente vand — 2 må gå efter brænde, og så skal der være 2 til at skrælle kartofler, men så er det altså så mærkeligt, at de, der skal gøre disse ting, meget ofte har andre ting, de absolut må gøre. De skal måske lige finde noget i deres rygsæk, eller de skal på T... e eller lige hen og sige noget til en i en anden patrulje eller andre mærkelige ting, og så er de pist væk og ikke til at finde igen, for madden er omtrent færdig. Og tænk, der er også dem, der absolut må skrive et brev, der skal med posten meget hurtigt, og det er meget nødvendigt at gøre det lige, når der skal vaskes op. Er det ikke mærkeligt?

Og ved du hvad, lille nisse, sådan går det med så mange ting hele dagen i en lejr, og følgen er, at nogle af spejderne må gøre hele arbejdet, og de bliver omtrent „slidt op“, mens de andre faktisk ikke bestiller ret meget, og er det nu ikke underligt, når de er så gode til kimsleg, og dér lærer, hvor fint det går, når hver tager sit lille nap og hver gør sin del af arbejdet?

Det har du ganske ret i, svarede nissen, det er meget mærkeligt, men hvorfor fortæller du ikke spejderne det?

Og det havde han jo ret i, så derfor får I denne nissehistorie i anledning af julen, men glem den nu ikke, inden det bliver sommer, og vi mødes i jubilæumslejrene.

Glædelig jul, allesammen!

TILDE

Thilde Ramsby, distriktschef for Københavns 2. distrikt, er lejrleder i Erholmlejren

INDHOLD

	Side
Kære spejdere	134
Glæde jul	135
Jubilæums-Lotteri	135
De beretter i den gamle dagbog om	136
„Så sødt som i gamle dage“, julehistorie	137
Fra 1. januar 1960 bærer vi alle jubilæumsvævetat ...	139
Sport	140
Laver I uro nok?	142
Konkurrence	143
Spejderskolen	144
Bøger	146
Postbox	146
Huse, jeg mødte	147
Tinka	149
Seniorspejder-artikel, Naturkendskab	149
En festlig hilsen	150
Et par morsomme julegaver af hessian	151

Glade jul...

Glade jul, dejlige jul,
grøn er sommer og høst er gul.
Julen alene er tindrende hvid,
julen er fred efter årets strid,
julen er hjerternes tid.

Skønne jul, snehvide jul,
streng for fattig, for dyr og fugl.
Menneske, om du din jul forstod,
gav du af evne og overflod,
julen er gavmild og god.

Milde jul, kærlige jul,
kind skal rundes, som før var hul,
sorg skal mildnes og lindres savn,
vennerne tyr til hinandens favn,
julen er kærligheds navn.

Store jul, sælsomme jul,
onde tanker de dør i skjul.
Hævnen dør og den dybe harm,
jul er det bedste i menneskebarm.
Julen gør ædel og varm.

Glade jul, dejlige jul,
grøn er sommer, og høst er gul.
Julen har sneens tindrende skin,
slanke graner og barnligt sind.
Jul, nu ringes der ind.

L. Mylius-Eriksen

JUBILÆUMS- Lotteri

Den 1. januar 1960 begynder det år, hvor DDP fylder 50 år, og hvis højdepunkt bliver jubilæumslejrene på Fyn og den store festdag på Odense Stadion, hvor 10.000 glade blå skal mødes og fejre 50-års dagen sammen med gæster fra andre spejderlande og gode venner.

Men vi skal også på andre måder fejre fødselsdagen. DDP har fået lov til at afholde et *jubilæumslotteri*, hvis overskud skal gå dels til korpsets arbejde til gavn for spejderne i Danmark og på Grønland og dels til troppenes og flokkes eget arbejde.

Lodsedlen koster 1 kr. og deraf får troppen eller flokken selv de 20 øre, så I kan se, at jo flere lodsedler I sælger, jo flere penge kommer der i tropskassen.

Ovenover kan I se, hvordan lodsedlen kommer til at se ud. Trille har tegnet „veteranbilen“, og den anden bil er Folkevognen, der er hovedgevinsten. På bagsiden står der hvad man ellers kan vinde — køleskabe — fjernsyn — lejrudstyr — rejseradioer o. s. v.

Men *hvis I er gode sælgere har I også chance for at vinde noget*, idet der er udsat præmier til troppe og flokke for godt og hurtigt salg og afregning, samt til de troppe og flokke, der sælger mest pr. spejder. Præmierne består af patruljetelte og store gavekort til depotet, men det fortæller jeres tropsfører jer mere om i januar måned, *for salget af lodsedler begynder den 1. februar.*

Lodsedlen er så pæn og gevinsterne så flotte, så vi tror, at I meget hurtigt kan melde udsolgt.

Lotteriudvalget

De beretter i den gamle dagbog om ...

„I denne måned har vi både haft husflidsudstilling, julemøde med trop-
pen og vores julegood-turn, det bedste
var dog julefesten for børnene. Vi fik
hver en familie, vi skulle ud at besøge
og invitere. Vips og jeg gik sammen,
det var vel nok et kedeligt sted, de
mennesker boede. Alt sammen hus-
vildehuse af træ i lange rækker og
helt ens. Vi var nær gået galt, for vi
kunne ikke finde nogen numre. De
havde mange børn i familien, vi invi-
terede dem, der var mellem 3 og 7
år. Men så var der en lille en på 2,
der sad på potte, og moderen spurgte,
om vi ikke kunne tage hende med,
og så syntes vi ikke, vi kunne være
andet bekendt, selv om Vips sagde,
at hun ville bare tude hele tiden. Det
skulle være juleaftensdag, vi skulle
have festen, og vi lovede at komme
og hente børnene kl. 12.

Vi havde lavet noget husflid, van-
ter og halstørklæder o. l. til at give
børnene, men det bedste var duk-
kerne. Hver skulle have en dukke el-
ler en billedbog. Jeg havde samlet

postkort, mest julekort, og lavet en
sjov bog, men dukkerne var det bed-
ste, de var så forskellige, nogle var
meget store, andre små, de var alle-
sammen mere eller mindre komiske,
som de sad på en lang række nede
i lokalet.

Kirstens og Gittes mor skulle være
dommere og give en præmie til det
bedste håndarbejde; det fik Lise, for
hun havde lavet et helt barnesæt til
en lille dreng i lyseblåt uldgarn.

Om morgenen juleaftensdag mød-
tes vi i lokalet og pyntede juletræ. Vi
havde hver en pose med til vores barn
med frugt og kager, jeg havde en ek-
stra til den lille på potten. Så gik vi
ud og hentede dem, hvor de boede,
nu vidste vi jo, hvor det var. Vibs
blev noget så gal, da hun så, at de
havde et juletræ helt op til loftet i
den stue, meget større end hjemme
hos dem selv. Men de havde kun den
samme stue, og der hang bleer og va-
sketøj over det hele, så det ikke så
særlig hyggeligt ud. And og Æsel var
med os, de stod hele tiden bagved og

grinede, fordi jeg måtte tørre næse
på ungerne, for vi gik. Den lille, der
sad på potten den anden dag, ville
alligevel ikke med, hun vrælede, da
vi skulle gå, så mente vi, det var
bedst at lade være. Jeg tænkte på den
pose, jeg havde taget med, og så kom
jeg til at spørge en af dem, der slet
ikke hørte til den familie, om han
ville med. Han stod udenfor og så så
alene ud. Han fik lov. And og Æsel
fik også hentet deres børn, og vi havde
nu 5 tilsammen, og det var så koldt,
at vi måtte skiftes til at holde dem
allesammen i hænderne, da de ingen
vanter havde.

Nede i lokalet var juletræet tændt,
og vi dansede, og så sang vi alle jule-
salmene, og så kom det bedste, for
så skulle vi give dem gaverne. De fik
næsten allesammen vanter, pigerne fik
dukker og poser. Drengene bøger og
poser. Der var noget ekstra legetøj,
men en af drengene græd, for han
ville hellere have en dukke, så det fik
han. Ellers morede vi os dejligt. Der
var hele tiden nogen, der havde lange
næser, men vi havde godt med jule-
servietter med. Så legede vi, — og
egernpatruljen kom ind i nissedragter
og opførte et nissespil og bød kager
rundt, og alle børnene var mægtig
glade for det hele og ville slet ikke
hjem igen. Vi måtte love dem, at de
skulle komme igen næste år. Så
skyndte vi os hjem med dem, for vi
skulle jo også selv hjem og holde jul.
På vejen hjem havde vores fem alle-
sammen varme fingre, og drengen med
dukken havde også fået en dejlig hue,
som Lis havde været hjemme og
hente, da hun så hans røde ører, hun
har tre små søskende, og de kunne
godt undvære huen.

Moderen og faderen var glade, da
vi kom, og så skyndte vi os hjem,
for det var allerede begyndt at blive
mørkt og kirkeklokkerne ringede, og
så var det rigtig jul.“

Nisse

»SÅ SØDT SOM I GAMLE DAGE-«

Julehistorie af Annesofie Hermann

Vi havde en tradition i Akelapatruljen, som vi holdt meget af. Lillejuleaften gik vi med lomme-mad og kakao i en termoflaske ud i vor yndlings-skov, helt ind i dens hjerte, hvor vi ved en lille sø tændte et julebål — efter først at have bygget en vindskærm, som vi masede os sammen i. I gamle dage lavede vi altid disse skærme, før vi spiste vor mad, og det var der ikke altid lige megen mening i, og slet ikke her inde i skoven, hvor der altid var læ, — men det hyggede at sidde tæt sammen med kildrende visne grangrene i ryggen og med varmen fra bålet.

Det var sjældent, vejret var som på julekortene, som regel var det det kendte danske julevejr med tåge, med dryp fra grenene ned på en pløret skovsti og fugtigt tusmørke mellem stammerne. Men den sidste jul, patruljen var samlet i sin oprindelige helhed, var det let frost, stiernes hjulspor var hårde at træde på, og et ganske let snelag lyste op, da vi ved firetiden gik den sædvanlige vej ud til den lille sø, der var genstand for mange af vore fantastiske lege og drømme. Ja, den var vist ikke

meget større end drejeskiven på en rangerbane-gård, og da vi besøgte den mange år efter, var den kun en lille, fugtig klat og svær at finde ad tilgroede stier.

Julestemningen var over os, og selv om fingrene var lidt stive i den lette frost, fik vi hurtigt rejst skærmen og bygget bålet op. Een havde hjemme-bagte kager med, Divi havde marcipanfigurer med, af den slags med megen frugtfarve og knasende, groft sukker, kakaoen var god og varm, og jeg holdt den juletale, som jeg holdt hvert år, det vil sige, ordene var lidt forskellige, for man lærer nye, gode sætninger, falder over smukke fraser, og er man ung taler, tager man det hele med. Det var begyndt at suse i træerne, mens vi spiste, og mens vi sang julesangene, begyndte sneen at falde og lå smukt på den lille runde sø's lette islag.

Vi plejede at gå hjem ad en længere, mere indviklet vej, men først da vi kom ud på mere banet vej, opdagede vi, at det var snestorm. Sneen stod lige imod os, kold og blændende med en blæst, der havde rejst sig til storm fra nordøst.

Vi lignede hurtigt vandrede snemænd på facaden og holdt tæt sammen, at ingen skulle blive væk. Vi var snekåde og råbte højt, for at stemmerne kunne gå igennem suset og hylet i trækrønerne. Nu var det jul, og rigtig jul, sådan som vi alle holdt af den og drømte om den! Der ville blive brug for skiene i juleferien måske, og vi råbte om de planer, vi så kunne lægge for en lang tur mellem jul og nytår.

Pludselig mærkede vi, at vejen delte sig, og vi blev i tvivl, men korporalen sagde, vi skulle gå til højre, og det gjorde vi. Vi var egentlig ikke i tvivl, før vi mærkede, at vejen under os var forsvundet, og at vi vadede i skovbunden.

Vi sluttede os sammen i en ring og lagde råd op. Skulle vi gå tilbage og prøve at finde stedet, hvor vejen delte sig, eller skulle vi gå videre med sneen lige imod? Vi valgte det sidste, vi syntes, vi kendte skoven og omgivelserne så godt, at lige meget, hvor vi kom ud af skoven, måtte vi vide, hvor vi var. Det blev en noget vanskelig ekspedition, for vi kunne ikke længere se en hånd for os, og vi snublede i grene og plumpede en gang ned i en slags grøft, men *den* var vi nu så sikre på, at vi kendte, at vi valgte at følge den en tid lang. Vi råbte ikke så meget mere, især gjorde jeg det ikke, for jeg var jo da patruljeføreren og den, der havde ansvaret for, at vi alle kom hjem. Sommetider råbte jeg dem dog op alle 7 for at være sikker på, at vi ikke havde tabt nogen, men alle var klare over, at nu gjaldt det om at holde sammen, og i perioder gik vi med hinanden i hånden, til andre tider i gåsegang med et fast tag i hinandens vindjakker. Hvor længe vi rodede rundt i skoven, ved jeg ikke, sommetider syntes jeg, at nu måtte det være nat, og nu måtte de være ængstelige hjemme. Men ved et rast og ved hjælp af en lommelygte fik vi konstateret, at klokken dog kun var blevet 8. Der var jo heller ikke andet at gøre, end at mase videre. Og pludselig var vi ved skovens udkant — men hvilken? Herude i det fri rasede stormen mere end nogensinde, ind over den åbne mark, der syntes højtliggende, for sneen imod os, klaskede mod tøjet og ansigterne, der efterhånden var stive af sne og blæst. Vi prøvede at råbe til hinanden om,

hvor vi var. Der var flere meninger, men vi var nu sikre på, at i Danmark må man før eller senere komme til en gård, hvis man går hen over marker. Altså tog vi hinanden i hånden, her kunne vi danne kæde, og masede os fremad mod vejret. Jeg havde en af de små i hånden, og sommetider trykkede jeg lidt til, og hun svarede med et fast håndtryk igen, der sagde så meget som: bare vi alle er sammen, er jeg ikke bange! Det føltes som en uendelig mark, og et sted snublede Mølle og jamrede. Hun havde den slags ben, der altid falder ned i huller og altid forstuvendes. Det var ellers vor yndlingssport at lave grenbårer, men det var der jo ikke tale om her. Vi måtte støtte hende så godt vi kunne, videre skulle vi.

Vi nåede et markskel med lave popler og stod i den stakkede læ, de gav, og prøvede at få vejret. Der var intet lys, ingen gård, ingen vej at føle i sneen, der nu lå i driver på læstederne. Vi hankede op i Mølle igen og asede fremover den næste mark, der var stejl som et bjerg — hvor i alverden var vi?

Ja, det viste sig på den smukkeste måde. Da vi var kommet til tops, standsedes vi af noget, der føltes som et ret højt stengærde, og mens vi famlede os hen langs det for at finde et sted, der kunne passeres, hørtes pludselig tonerne af „Velkommen igen Guds engle små“. Det var fjernt, og det blev nu og da væk i stormen, men det var et orgel, der spillede. Og pludselig forstod vi alle, at vi var meget langt hjemmefra, for vi var ved Udby kirke, og det måtte vel være organisten, som øvede sig til næste dag. Vi fandt en låge, og nu kunne vi se glimt af lys gennem stormen. Vi var halvanden mils vej hjemmefra! Klokken var nu over 9. Mølle kunne ikke gå længere, og på en eller anden måde måtte vi have bud hjem, ringe, at vi var til endnu, og så finde ud af, hvad vi skulle gøre. Nu var vi i landsbyen, lys glimtede hyggeligt overalt, og vi bankede på det første det bedste sted, som viste sig at være præstegården. Vi blev børstet af i forstuen, og det prikkede i ansigt og hænder i den pludselige varme og det svimlede, nu man stod i stilheden efter vejrets rasen. Vi fik lov at ringe hjem, og det var godt, mere

end ét hjem var alvorligt bekymret, og præstekonen lagde koldt omslag på Mølles fod, der ærlig talt ikke så rar ud i sin ophovnethed.

Men herefter var gode råd dyre. Vejene var ufremkommelige, rutebilen havde indstillet sin kørsel.

Foreløbig skulle vi nu have noget varmt at drikke og noget mad, bestemte præsten, og så måtte vi se, hvad der så kunne ske. Mens vi spiste, faldt en af de små ganske stille i søvn. Der var flere, der nikkede. Der var også en, der sad med meget blanke øjne og tænkte sig, at nu kom hun altså ikke hjem til juleaften. Der gik en time eller to, så kom præsten pludselig og sagde, at stormen havde lagt sig, og nu skulle vi komme hjem på en måde, nogle af os måske aldrig havde prøvet! Hans gamle gårdskarl havde sagt, at han gerne ville køre tøserne hjem i den store kane!

En kanetur i et kridhvidt landskab under en måne, der kigger frem mellem sneskyer, der synes at have vældig travlt med at fare til andre himmelstrøg, er en oplevelse, som man måske kun

får een gang. Vi blev stoppet og proppet tæt sammen med tæpper, hestedækner og store, gamle stive køreposer. Hesten havde klokker på, gamle klokker, men nogle af dem klingrede da endnu. Karlen, som hed Mikkel Jensen, og som blev vor ven for livet — jeg tror vi alle skrev julekort til ham, indtil han døde for et par år siden — slog knald med pisken, og afsted gled den gamle kane i den meget sene aften.

Himlen fejedes mere og mere ren, stjerner blinkede og tindrede som i „Dejlig er den himmel blå“, og til sidst kunne vi ikke andet end synge vor befrielse ud i julepsalmer og sange. Hesten holdt af det, den dansede afsted, hvordan den så bar sig ad med det ad de ubanede veje, klokkerne klang, Mikkel brummede med. Ud over markerne glimtede de lave huses vinduer, nu havde alle travlt med de sidste forberedelser. Byen dukkede op med mange lys og gadelygter.

Det var patruljens sidste samlede juletur, snart skulle nogle af os rejse til skoler i andre byer. Men det blev den bedste tur af dem alle!

Fra 1. januar 1960 bærer vi alle jubilæumsvævatet!

I ser det her på billedet, jeg har ikke haft råd til at sætte farverne på, så det må I tænke jer til. Forøvrigt kommer vævaterne snart til trops- og andre førere. Det bæres på tørklædet, ligesom de meget gamle af jer mindes, at vi havde et B.-P. mærke.

Det bæres fra 1. januar til 31. december, og så er det ikke jubilæumsår mere. Alle kan bære det, blåmejser, spejdere, seniorer, førere.

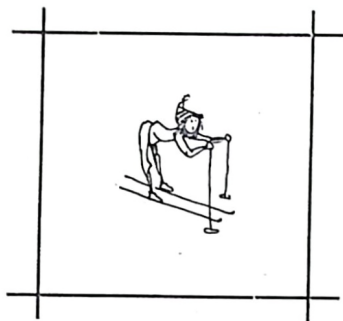
Det koster 1 krone, og alle er velkomne til at købe flere vævater, hvis de med det samme vil tænke på lejdragter, penneveninder o.s.v.

Overskudet af salget af vævater går til hjælpearbejde, og det hører vi mere om.

I kan huske, jeg skrev engang, at billedet forestillede det lille, som vokser sig stort. Og når I undrer jer over, at standerne blæser den vej, de gør, så skal det vise, at Danmarks glade blå vandrere frem i stigende medvind.

Venlig hilsen

Signe Sofie

SPORT

SKILØB

Julen står for døren, julehøjtiden med alle dens herligheder... Og når så en gang selve juledagene er gået, og man har sovet længe og forspist sig og set på gaverne endnu en gang, så er det juleferien — alle fridagene, man tænker på... mon vi dog ikke får en hvid jul i år? Det er så dejligt med snevejr, når man har hele dagen til sin egen rådighed — ud på ski —! Det er blevet så almindeligt at stå på ski, selv herhjemme i vort snefattige og flade Danmark, at mange af jer sikkert har et par ski — eller ønsker dem brændende til jul!

Mon ikke sportssiderne her i julebladet skulle give jer en lille „indsprøjtning“ i skiløb, så I er beredt den dag, det bliver snevejr — eller rettere den dag, hvor der ligger sne nok til, at det er forsvarligt at stå på ski. Beredt, både hvad udstyr og kunnen og viden angår.

Du kan endnu nå at skrive skiene øverst på ønskeseddel. Hvis det er dine første ski, og du er begynder, skal du ønske dig et par langrendsski — de kan fås i flere træsorter, f. eks. birk og ask fra ca. 30 kr. og opefter (de sammenlignede splitcane ski er meget dyrere), du må prøve længden af dem, før bindingerne monteres på; når du står på gulvet og strækker en arm i vejret, skal skien, som også står på gulvet, nå til dine fingre. Bindingerne er næsten vigtigere end skiene, jeg vil råde til en god Kandamar-type, som spændes foran foden (ca. 30 kr.), og hvad stavene angår, kan du vælge en poleret eller upoleret bambusstav efter behag, de koster ca. 10—20 kr., mens aluminiumsstavene er meget dyrere. Stavene skal nå dig til armhulen — men spørg endelig fagmanden i sportsforretningen til råds, han ved besked og skal nok anbefale dig det, der passer dig bedst. Han skal låne dine støvler, så han kan påmon-

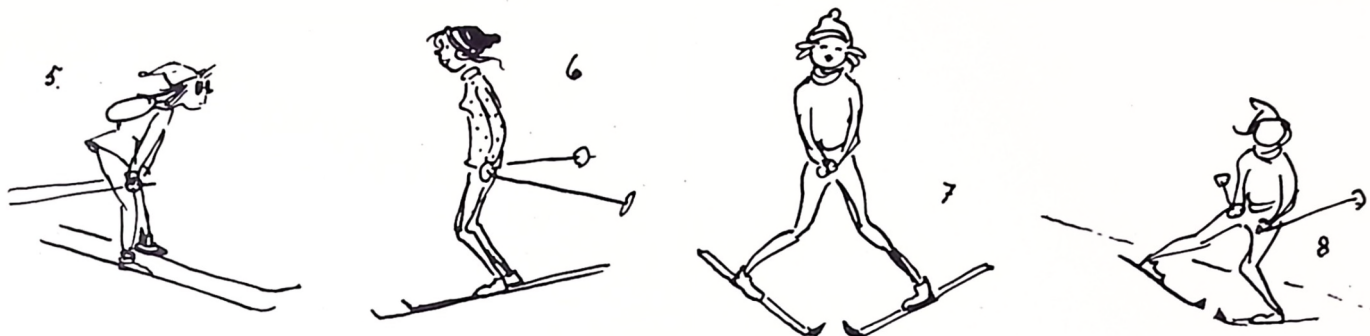
tere bindingerne, så de passer til støvlerne — og han skal lære dig at spænde skiene af og på.

Påklædningen betyder *intet* i forhold til den lethed og behændighed, med hvilken du bevæger dig på dine ski. Mange tror, at det er smarte anorakker og snævre bukser, det hele kommer an på — men de tager meget fejl. Vær du glad, hvis du har et par blå bukser, en god ulden trøje og en gammel vindjakke, som du kan sige du til og binde rundt om maven, når du bliver for varm — og så måske en kulørt hue og vanter. Støvlerne skal helst være så rummelige, at du kan have flere par sokker på og endda kunne røre foden.

Mobilisation, c'est la vie — mon du kan huske, at det betyder, at bevægelse er liv? — det velvære og den glæde og den begejstring, man føler ved at bevæge sig på ski, kombineret med sne og sol og frisk luft — det er liv og det skal opleves — og nu går vi ud for at opleve det — forhåbentlig 3. juledag. Vi har fået skiene på, stikker hånden nedefra op i remmen på staven og tager fat om dennes øverste ende — og så er vi klar.

De fleste skiløbere — i alle tilfælde alle begyndere — vil styrte hen til den nærmeste bakke, og så snart de har nået toppen og hældningen begynder, vil skiene glide fra dem, og de vil sætte sig — pladask — på halen. Kære spejder, prøv at blive lidt fortrolig med dine ski ved at gå en lang tur i ganske fladt terræn den allerførste dag — det vil du aldrig fortryde. Først må du øve dig i den mest anvendte „gangart“, diagonalgang, fig. 1. STOP. Rejs dig lige fra din stol og gå almindeligt hen over gulvet — hvordan svinger armene i forhold til benene? Send en venlig tanke til din sidste gymnastiktime, din gymnastiklærerinde har sikkert lært dig at lade armene svinge jævnt fremad bagud, sådan

at f. eks. venstre arm er fremme samtidig med højre ben. Det er netop dette princip — den naturlige bevægelse, som vi bruger i diagonalgang. Læs nu denne beskrivelse og prøv den på et glat gulv og husk så fornemmelsen — 3. juledag!

Lad f. eks. højre ben glide frem med let bøjet knæ, der må sættes af men venstre ben, og venstre stav føres frem og sættes i gulvet ud for højre fod — højre stav er bagude; lad så hele vægten ligge på højre fod og venstre stav, og for venstre ben og højre stav frem — bliv ved nogle gange — lad være at løfte hælen fra gulvet. STOP. Ud på gulvet igen, sæt dig på hug med tærne lige frem og hælene i gulvet — armene strakt frem — kan du holde balancen? Eller? Med sko på? Og også på bare fødder? I alle tilfælde er det klogt at sidde og gynge lidt i den stilling hver aften — det lønner sig 3. juledag! Den stærke bøjning i anklerne er meget vigtig for skiløb, og samtidig over du de muskler, som vi bruger mest. Fig. 2.

En skønne dag får også du lyst til at prøve en bakke — det er helt rigtigt, men først må du lære at falde! og rejse dig rigtigt. Prøv det i sneen — sæt dig ud til siden, f. eks. venstre, sæt begge stavene i sneen ved siden af venstre hofte og prøv at løfte kroppens vægt ind på de samlede ski — øv det til begge sider — også uden stave.

Og nu vinker bakken forude — hvordan kommer vi op på toppen af den? Ved svag stigning går vi ganske som på flad mark, men prøver ligesom at løfte skiene og slå dem ned i sneen, så bider de bedre — forøvrigt er opstigningen meget afhængig af, hvor rigtigt man har smurt sine ski, men det er en hel videnskab for sig, som jeg ikke skal komme ind på her. Ved lidt stærkere stigning over en længere strækning går man på samme måde, men i zig-zag op ad skråningen (ligesom hårnålesvingene på en bjergvej op til en pashøjde), nu kommer vi til at gå på skrå — måske vinkelret på hældningen — vi har skiftevis højre og venstre side mod toppen og mod „afgrunden“; i den stilling benævner vi den øverste ski bjergskien og den underste dalskien. Bliver hældningen stejlere, kan man på en kortere strækning gå lige op i saksegang — man går på skienes inderkanter med skiene i vinkel til hinanden, skispidserne udad og bagenderne nær hinanden, sæt stavene i sneen, godt langt bagude. Fig. 3. Ved endnu større stejlhed går man sideskridt, vinkelret på hældningen, man går sidelæns op på skienes kanter, bjergskien løftes først og slås i sneen, og den anden løftes efter: kroppen hældes lidt ud fra skråningen, for at man ikke skal rutsje ned. Fig. 4.

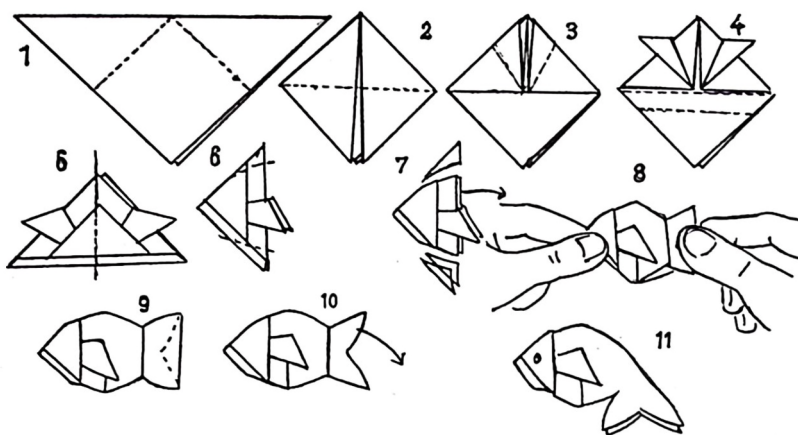
Nu kom vi op, puster et øjeblik, nyder solen, luften og udsynet og glæder os til nedfarten. Jeg håber, at du har valgt en bakke med en jævn, ikke for stejl, skråning og en flad, fri strækning forneden — en bakke uden træer og helst også uden alt for mange andre begyndere — som din første øvelsesbakke. Stå på samlede ski, sæt begge stave lidt frem i sneen og glid frem på det ben, du altid har forrest på en glidebane, træk det andet ben efter — *bøj knæ og ankler og hæld kroppen forover* — og lad stå til — lad være at være nervøs og spænde alle muskler — men prøv at

nyde det. Se fremad og hold hænderne ved knæene med stavene bagude. — Studér disse to tegninger, fig. 5–6, godt og prøv at efterligne den rigtige, den viser, at kroppens stilling skal være vinkelret på bakkens hældning og altså på skiene. Hold skiene plane, den ene 10–15 cm foran den anden og med ca. 1 skibredde imellem. Din jubel og begejstring kender ingen grænser, når du har klaret den lille bakke nogle gange. I disse første forsøg står vi „lige“ ned ad bakken, altså i faldlinien — senere møder vi stejlere bakker, og vi foretrækker en skrå fart, som vil give mindre hastighed, og som vi derfor bedre kan beherske — *lad os aldrig give os ud på noget, som vi ikke tror, at vi kan beherske*. Ved skråfart kommer vi ned i zigzag, lige som vi før kom op — jo mere vi styrer vores retning hen langs bakken, jo mindre fart; jo mere vi styrer nedad, jo mere fart. Altid vægten på dalskien, og bjergskien en lille smule foran denne, og husk: kroppens vægt lidt ud fra bakken, og kantede ski, så de skærer ind i bakken. Nu får vi brug for at dreje, svinge, for at kunne køre videre skråt ned til den anden side. Dette behersker vi slet ikke endnu, så vi styrer bare vandret hen langs bakken, så skiene standser af sig selv — der er absolut ingen grund til at falde — her laver vi i fred og ro en stående vending, et lapkast, og klarer os på den måde. Det er muligt, at den øvede skiløber rynker på næsen af dette, men han har vel også været begynder en gang.

Mens vi står her på skiene på flad mark, må vi øve en vending — vi kan selvfølgelig trampe rundt ved at flytte den ene ski lidt efter den anden, men det kan vi ikke altid på en skråning, vi må øve os i et lapkast, d. v. s. en stående vending på 180°. Ud på gulvet igen, stå med samlede fødder, sving højre ben lidt frem og drej det udad, sæt foden til gulvet, parallelt med den venstre i femte position, altså med tåspidserne til højre, læg vægten over på den og træk venstre fod med rundt — det var let nok, og det er sværere med ski på, der skal mere sving til, og det over vi 3. juledag.

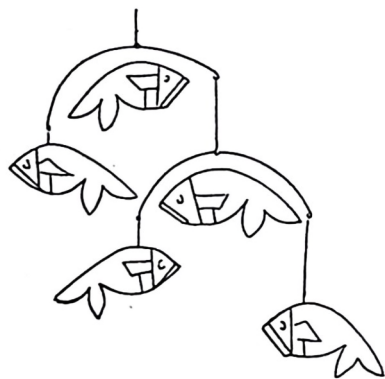
Meget snart opstår ønsket om at kunne bremse og dreje — uden om træer og andre forhindringer. Vi må øve os i sneplov. Ud på gulvet — stil dig med tærne stærkt indad, ca. 1 fodlængde fra hinanden, bøj knæene og pres dem fremad, til de støder sammen — stadig hælene i gulvet, det er sneplovstillingen, fig. 7 — og i den stilling prøver vi at „ploje“ ganske langsomt ned ad bakken 4. juledag. Skiene skal holdes plane og lige meget vægt på begge — senere kommer drejningen af sig selv; ved i denne stilling at lægge vægten på højre ski vil du dreje til venstre og omvendt, fig. 8. Og nu har du nok at øve dig på i hele juleferien — bare vi får sne.

Fjeldttræen og sneklædte bjerge er alle øvede skiløberes drøm, og det er opfyldelsen af en meget stor drøm at opleve sol fra en skyfri himmel, bjerge og masser af sne, ski på benene og evne til at beherske dem bare en lille, bitte smule — den oplevelse vil jeg ønske for dig næste juleferie på Chalet — den kan meget anbefales. Løyer

LAVER I URO NOK?

Nej, ikke den slags, hvor alle larmer, så ingen ved, hvor gamle de selv er, og alt er en stor forvirring! Jeg mener en helt anden slags uro. Den slags, der stille svæver oppe under loftet eller i vinduet og drejer, når een går igennem en dør, eller når varmen fra varmeapparatet stiger til vejrs. I

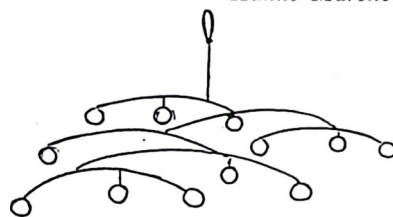
kender dem såmænd alle sammen, disse figurer, der ophængt i tynde snore får een til at hensynke i betragtninger, alt imens de roligt bevæger sig rundt i deres egne små cirkler, — de hedder også mobiler, men jeg synes, at uro er det bedste navn!

Figurerne i en af de uroer, jeg har lavet, er gulfisk, og jeg skal prøve at forklare jer, hvordan I skal bære jer ad med at lave dem. Selve foldningen af fiskene har jeg taget fra en japansk bog, og fremgangsmåden har jeg tegnet for jer, I skal bare huske, at en punkteret linie betyder, at lige dér skal I folde papiret sammen. Jeg har brugt dobbelt, to-farvet silkepapir, og nogenlunde den tykkelse må papiret ha', hvis I selv vil eksperimentere med en helt anden slags materiale. En uro sættes sammen af ca. 5 gulfisk, hvor hver enkelt bliver tøjret med en ende

sytråd fastgjort med en klat lim i ryggen af fisken. Dernæst skal I fastgøre trådene til nogle små buer, lavet af nysolv-tråd. Dette sidste lyder meget fint og dyrt, men for et par kroner kan I få flere meter i enhver hobby-forretning. Først hænger I en bue op i en lang snor, den der skal sidde fast i loftet og bære hele uroen, og under denne hænger I så fisk og nye buer. Det hele skal afbalanceres nøje, men det gøres blot ved at forskubbe de forskellige buer lidt i forhold til hinanden.

Nu er det jo ikke strengt nødvendigt, at I udelukkende skal beskæftige jer med gulfiskeuroer! Til jul kan I f. eks. udskifte fiskene med store og små, forskellige sølv- eller guld-glasskugler af den slags, som intet vejer og desværre er lidt skrobelige i al deres glans. De egner sig fortrinligt til at dreje rundt i rolig kredsning over hovederne på en juletravl flok. Små papirsengle kan danse en julesvingom i hver sin hvide tråd, og er man først blevet grebet af den helt store uro, så finder man hele tiden på nye ideer og sammensætninger. Og så var det måske slet ikke helt umuligt, at I, når julen er overstået, måtte få en voldsom lyst til at lave et lille stykke patruljehistorie, med små minder og hentydninger og hvad-ved-jeg i en helt speciel og særpræget uro!?

Hanne Marchen

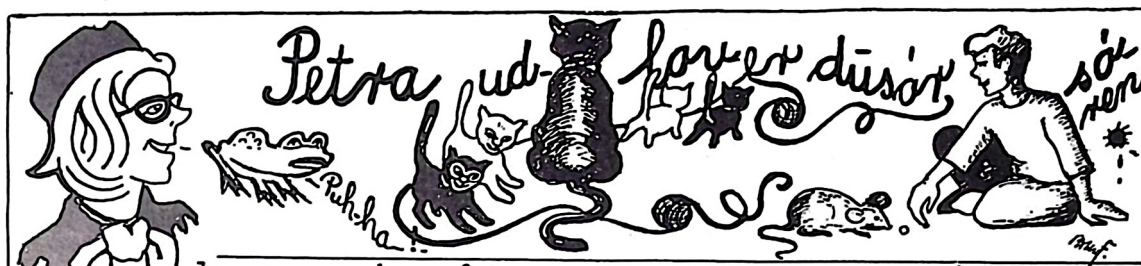

Nu er det den helt store klippe- og samletid!

Den trop, der indsender flest frimærker, pænt klippede, men ikke vaskede, til korpsskontoret inden den 28. marts, vinder en friplads til en spejder i jubilæumslejrene. Pengene, som kommer ind ved salg af de brugte frimærker, går denne gang til sommeruniformer til dygtige patruljeførere, som er 1. kl. spejdere, og som af deres patrulje i et lille, hemmeligt brev til redaktionen anbefales som gode patruljeførere. Husk at angive i jeres brev, som vi skal have inden 1. april, hvor gammel og hvor stor jeres fører er, hvornår hun blev første klasses spejder, og hvorfor I synes, hun har fortjent en lejrkitel. Men det er en hemmelighed mellem patruljen og os, og vi kan jo kun love at sende kitler, så langt pengene rækker, så de gode anbefalinger kommer først i betragtning.

Redaktionen

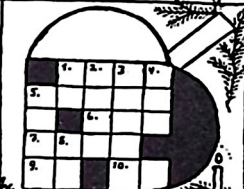
Dette
er
en
jule-
præmie-
spøg.
Send
løsning-
erne
til
redaktør
frk.
Ruth
Estrup,
Strand-
vejen
48 B,
Hellerup,
inden
1. januar.
1. præmie
15 kr.,
2. præmie
10 kr.
3. præmie
5 kr.

JEG ER PETRA - MED ET P ALTSÅ. OG IH - HVOR JEG GLEDER MIG TIL JUL. - BARE JEG NÅR DET HELE. PUH HA! DE ANDRE JULER VAR IKKE NER SÅ TRAVLE. - ANNESOFIE SIGER SÅ TIT TIL MIG: "TÆNK DIG OM PETRA, NU LØBER DU LØBSK IGEN." - ANNESOFIE KENDER MIG. ALLIGEVEL SIGER HUN, AT JEG SKAL SKRIVE ET JULEEVENTYR. HUN KAN NOK IKKE FÅ ANDRE TIL DET PÅ DENNE TID. - JEG ER VILD MED VERS, MEN JEG FÅR ALDRIG LOV AT VERSE. FORDI JEG IKKE HAR LÆRT AT RIME ENDNU - ANNESOFIE SAGDE OGSÅ MEGET STRENGT TIL MIG: "HUSK NU, INGEN VERS PETRA!" HVIS JEG NU SKREV VERS, OG J HJALP MIG MED RIMENE, SÅ BLIVER HUN MÅSKE IKKE SÅ VRED, NÅR HUN OPDAGER DET. PUH-HA! BARE JEG NÅR DET. JEG SKAL OGSÅ GIVE OLSENS BØRN NAVNE - OLSEN ER MIN KAT. - FRU OLSEN FORRESTEN. HUN HAR LIGE FÅET EN NY KAT. - AV: NU HAVDE JEG NÆR GLEMT AT PASSE PÅ, J. - MIN MUS. JA, DET ER OSSE SØRENS-IDE HAN SIGER, AT I SKAL GÆTTE, HVAD DEN HEDDER. DEN ER OPKALDT EFTER EN OG EN KEJSE, MEN DET TAR OLSEN INGEN HENSYN TIL. PUH-HA! NU SPRANG DER VIST EN SKRUPUDSE IGEN, PETRA. DET SIGER MIN MOR ALTID, NÅR JEG SIGER: PUH-HA! NOGLE SKRUPUDSER HEDDER SØREN. MEN MIN SØREN ER INGEN SKRUPUDSE. HAN ER KUN MIN BRODER, DER ER RØDHÅRET OG DRILLER. HAM SKAL JEG OGSÅ HOLDE I ØRENE. SØREN DU KAN GODT BEGYNDE AT KLIPPE JULEHJERTER. DET ER OSSE SØRENS-JOB JA. - JEG SKAL OGSÅ BAGE PEBERNØD. - HJÆLP! NU GLEMTE JEG OVNEEN IGEN. MEN SØREN, HVAD HAR DU NU LAVET? NU HAR DU JO BRUGT ALT GLANSAPIRET. - HAN SIGER, AT NU HAR HAN GIVET OLSENS BØRN NAVNE, MEN JEG SKAL SELV FINDE UD AF, HVAD DE HEDDER. SÅ DET MÅ J ALTSÅ HJÆLPE MIG MED. - NU: - NU KOM JEG I JULESTEMNING. NU SKAL DER DIGTES! EVENTYRET SKAL HEDDE "JUL I USA." FØRST INDLEDNINGEN. JEG HAR LÆRT ALT OM INDLEDNINGER. DE FLESTE JULEEVENTYR BEGYNDER SÅDAN: "DET VAR LILLEJULEAFTEN, SNEEN FALDT TÆT OG

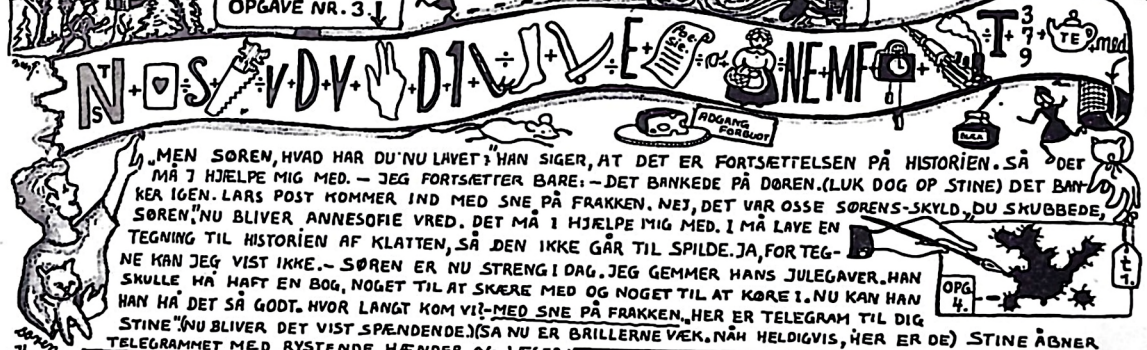
VANDRET:
① FEDT FLÆSK
⑤ PÅLÆG
⑥ STOF
7. ILDSTED
9. TAL
10. FRED
O = KILLINGENAVNE.

LOORET:
1. VAND.
② OG
3. DYR
4. BEDRØVET
⑤ PLAMAGE
8. SVIN.

DÆKKED E NÆSTEN STINE PER MADSENS LILLE HUS I SKOVEN. DER VAR NØD I Huset - NØD - HJÆLP! PEBERNØDDENE. - HAVDE DET BARE VERET BRUNEKAGERNE, SOM SKAL VÆRE MØRKE.

OPGAVE NR. 3 ↓

MEN SØREN, HVAD HAR DU NU LAVET? HAN SIGER, AT DET ER FORTSÆTTTELSEN PÅ HISTORIEN. SÅ DET MÅ J HJÆLPE MIG MED. - JEG FORTSÆTTER BARE. - DET BANKEDE PÅ DØREN. (LUK DOG OP STINE) DET BANKER IGEN. LARS POST KOMMER IND MED SNE PÅ FRAKKEN. NEJ, DET VAR OSSE SØRENS-SKYLD, DU SKUBBEDE, SØREN, NU BLIVER ANNESOFIE VRED. DET MÅ J HJÆLPE MIG MED. I MÅ LAVE EN TEGNING TIL HISTORIEN AF KLATTEN, SÅ DEN IKKE GÅR TIL SPILDE. JA, FOR TEGNE KAN JEG VIST IKKE. - SØREN ER NU STRENG I DAG. JEG GEMMER HANS JULEGAVER. HAN SKULLE HA HÆFT EN BOK, NOGET TIL AT SKÆRE MED OG NOGET TIL AT KØRE I. NU KAN HAN HAN HA DET SÅ GODT. HVOR LANGT KOM VI? - MED SNE PÅ FRAKKEN. HER ER TELEGRAM TIL DIG STINE "NU BLIVER DET VIST SPENDENDE." (SÅ NU ER BRILLERNE VÆK. NÅH HELDIGVIS, HER ER DE) STINE ÅBNER TELEGRAMMET MED RYSTENDE HÆNDER OG LÆSER:
FRA METTE JUL I USA. SKAL DETTE BUD NÅ FREM
TIL MOR I RYNKEBY PÅ FYN MED HILSEN TIL MIT
LARS POST VIL FINDE Huset BAGVED KRAT OG TJØRNE
OG ER DET TRANGT OG FATTIGT MOR, SÅ ER DET IKKE GLEMT.
DU OPGAV VIST FORLÆNGST AT HØRE NYT FRAM MIG OG TOM. NU SKAL DU FÅ FORKLARINGEN, HVORFOR DET ALDRIG
VI SOM "ROBINSON CRUSOE" MOR, DU KENDER SIKKERT FORLISTE OG BLEV SLYNGET OP HØJT PÅ EN BØLGE
PÅ KYSTEN AF EN ØDE Ø, OG UNDER TRANGE
VI MÅTTE FRISTE LIVET GENNEM OTTE LANGE
MAN FANDT OS MOR, MEN IND TIL DA VI MÅTTE TÅ VOR
OG TIDEN DER HAR BRAGT DIG FIRE SØDE B.
DE HEDDER: DOL, KIT, BILL OG BEN OG VII AT
SKAL HOLDE JUL I USA. OG SE, HVORDAN VI BOR.
TOMMY OG JEG VI SKREV EN BOK OM VORES OPHOLD DER PÅ ØEN, MOR. VI TJENTE PENGE, TOM BLEV
NU TAR VI FLYVEREN TIL FYN, OG KLOKKEN CA.
SÅ LANDER VI I RYNKEBY OG HENTER DIG OG K.
SÅ VIL VI ALLESAMMEN HOLDE JUL I USA.
PÅ GENSYN MOR! LEV VEL! IND TIL VI SES ENDNU
NÅH! SÅ ENDE DET HELDIGVIS GODT. GLEDELIG JUL I USA. STINE
OPG. 5 NEJ! SE NU DEN LILLE BANDIT TIL MUSEN. NU LØBER DEN IND I VERSENE OG KLATTER. (DER BLIVER MÅSKE FOR MANGE FØDDER I) NU MÅ I SE, HVOR DEN HAR VERET, OG FIND SAMTIDIG DENS NAVN. OPG. 6 JEG FORTRYDER AT JEG GEMTE SØRENS GAVER. NU MÅ I FINDE DEM. OPG. 7 NU HUSKER I NOK, DET VAR EN AFTALE, AT I SKULLE HJÆLPE MED RIMENE. - GLEDELIG JUL ALLESAMMEN! HILSEN FRA Petra.

Brühf.

SPEJDER SKOLEN

Det er ikke alene for den praktiske kunnens skyld (skont den er nu også go' at ha'), at navnet *Spejderskolen* har sådan en forjættende klang — det er mindst lige så meget for den ånd og tone, der gennemsyrrer dette hus og præger dets mennesker.

Man mærker det straks, man træder ind — der er ordnede forhold, her er alle glade og prøver at være rare ved hinanden. Man ikke alene bærer spejderuniformen til daglig i dette hus, man prøver også på at bære den med rette. Og det sætter sit præg. Men når man hver dag mødes med venlighed, forståelse og humor, skal man nu også være en sær kantet pløk, hvis man ikke viser det samme igen.

Ja, humøret har gode dage på Spejderskolen — og kammeratskabet ikke mindre. Det trives overalt, både hos det lille opvaskehold, der under gjaldende sang prøver, om de kan slå sidste uges rekord i hurtig opvask, som hos de 3—4 stykker der er cyklet en tur ud mellem Sydøens levende hegn. Den daglige hyggetime i Jess' stue vil man nødigt undvære, den er også en del af sammenholdet. Ligeledes de

hyggelige søndagsaftener, når der er „lejrball“ i hjørnestuen og flammehjulet er tændt — det er ugens højdepunkt. Megen sjov og morskab og mange gode ord og tanker på disse aftener er med til at knytte disse store piger sammen i et dejligt fællesskab.

Det samme gør efterårsugen på „Hylkedam“, hvor eleverne til deres store forbavelse opdager, at lærerinderne også godt kan bestille noget — ikke bare sætte andre i sving — og sandelig om ikke også de kan pjanke! Det pudsige er, at respekten for lærerinderne bliver snarere større efter den opdagelse.

Jeg har tit undret mig over, at mange af disse store piger, som bestemt ikke var særlig gode venner med nål og tråd i deres skoletid, så, når de kommer på Spejderskolen, pludselig får lyst til og håndslag for at lave de nydeligste håndarbejder. Der sys mange yndige ting i løbet af et skoleår — og især i månederne før jul. Eleverne synes også, det er morsomt at flette dejlige, nyttige ting i peddigør og lave fine læderarbejder og smykker m. m. — og et par dage før juleferien udstilles det hele. Jo, man bliver virkelig imponeret over så megen flid og så nydelige resultater — og så er det kun fritiden, der er brugt dertil — det daglige arbejde og undervisningen er passet ved siden af.

Forresten er julemåneden på Spejderskolen et helt kapitel for sig — et kapitel i gran, nisser og levende lys, med julesang og hygge, så man bliver i det dejligste julehumør. Naturligvis går Luciabruken og hendes terner rundt med morgenkaffe til alle på Luciadagen. Nede i det store køkken er der rigtig gang i juleforberedelserne — grisen bliver parteret, dynger af julebag kommer ud af ovnene, og fin konfekt af marcipan bliver til under ferme hænder — åh, hvor skal der megen selvbeherskelse til for at bevare den slanke linie! Men det stimulerer jo selvbeherskelsen noget, at den kloge bestyrerinde har en vægt, hvorpå eleverne bliver vejret en gang om måneden, for hvem bryder sig vel om at se, at vægten giver alt for store udsving.

Meget andet kunne fortælles om

livet på Spejderskolen, hvor man foruden en solid huslig uddannelse også har dejlige spejderoplevelser som for eksempel Sct. Georgsparaden ude på „Insula Dei“ — øen midt i Nørreso — den glemmer man ikke så let. Thinking-day er også særlig festlig på Spejderskolen, fordi man dér har så mange internationale forbindelser enten med gamle elever eller med udenlandske førere, der har gæstet skolen. I årenes løb har der været mange „fine“ gæster som f. eks. Lady Baden-Powell, Dame Leslie, spejderchefer og instruktører fra andre lande, og det giver naturligvis en særlig kolorit over livet på skolen at være med til at forberede disse gæsters besøg.

Fælles for alle gæsterne er det, at de har været meget begejstrede over den måde, hvorpå husholdningsundervisning og spejderidealer kunne smelte sammen, så det blev noget meget værdifuldt for de store piger. Det mærkelige er, at selv om man synes, at tanken om at oprette en skole magen til i andre lande ligger snublende nær, så er Spejderskolen endnu den eneste i sin art i verden.

Lad os blot være lidt stolte af det og tænke i taknemlighed både på Elisabeth Flagstad, tidligere spejderchef i vort korps, som fik ideen til skolen og førte den ud i livet, men også til de to nuværende ledere „Jess“ og „Søren“, der så dygtigt forer traditionerne videre. Denne skole reklamerer ikke, det er ikke nødvendigt, for den ene anbefaler den til den anden, så man skal være i god tid, helst et par år, hvis man ønsker at være med i den store oplevelse, det er at få et 10 måneders ophold på *Spejderskolen*!

Hvad lærer man på Spejderskolen?

Spejderskolen, der ligger i Korinth på Sydøen, er en statsanerkendt husholdningsskole. Den er oprettet i 1922 af daværende spejderchef Elisabeth Flagstad og komtesse Naka Haugwitz med støtte af lensgrevinde Lucie Marie Reventlow, Brahetrolleborg.

Spejderskolen har plads til 34 ele-

ALLEHÅNDE

Harpikspletter er det så let at få på tøjet, når vi færdes ude i naturen, men de er heldigvis lette at få af igen, bare de bliver taget inden vasken. Prøv at gnide dem med stenkulsnafta (benzol); er det lidt ældre pletter, kan det være nødvendigt at gnide med terpentin først og derefter med stenkulsnafta, men husk, det er meget brandfarligt, så væk med al ild og stil dig ved et åbent vindue, for dampene kan virke bedøvende. På den mørkeblå uniform skal der gvides meget forsigtigt, for farven kan blege en lille smule

*De glade i landet
de er, hvor vi er,
de græner og gror
med os andre,
ser foråret flytte
og blomst sætte bær
og vejene veksle
og vandre.*

ver, der undervises af 4 husholdningslærere, en gymnastiklærerinde og skolens leder. De allerfleste af eleverne har realeksamen, de er 17—18 år gamle, og de bor 2 eller 3 sammen paa værelserne. Skolen er en privat skole, den ejes af Ragnhild Jensen og Ingeborg Jessen; vi har begge undervist her i mange år og arvede skolen i 1948 efter komtesse Naka Haugwitz.

I skolens store køkken undervises i madlavning, bagning, syltning, hængning, frysning o. s. v., vi har både gas-, elektriske og almindelige komfurer og alle mulige forskellige moderne hjælpemidler. Der hører også en del teoretiske timer til denne undervisning: næringsmiddellære, kostlære, kostberegning, teknik og husholdningsøkonomi.

Eleverne er delt i 2 hold, således at de er en uge i køkkenet og den næste uge på rengøringshold. Der lærer de alt om rengøring og vedligeholdelse af et hus og alle de ting, der er i et hus. 4—5 elever arbejder i vaskeriet, hvor de lærer forskellige vaskemetoder, tøjbehandling, rulning, strygning o. s. v., ligesom de lærer pletaftagning, rensning og presning samt opbevaring af tøj. Dertil hører følgende teoretiske timer: rengørings- og vasketeori samt boliglære.

Husholdningslærerne holder forevisning for eleverne 3 gange hver uge, ligesom vi på vort tonefilmsanlæg viser film, der har tilknytning til en husmors arbejde og problemer.

Desuden undervises eleverne i syning, — de kan lære at sy deres eget tøj. 2 aftener om ugen har de gymnastik (om sommeren boldspil), en aften

har de husflid og 2 gange om ugen engelske timer. Fra jul til omkring midten af maj har læge Svend Krosgaard et samaritterkursus med eleverne, det afsluttes med en eksamen. Nogle eftermiddage og aftener har eleverne instruktioner eller træning i alt muligt forskelligt, der hører ind under spejderarbejde.

Vor timeplan er indrettet således, at eleverne også har tid til at komme en del ud. Skolen ligger i en dejlig egn, og det er svært at sige, om Nørresø, Brendegårdso eller Arreskovso er dejligst. De store Brahetrolleborgskove færdes vi også meget i, og skal det være en kortere tur, bliver det nok turen rundt om søen i Brahetrolleborg slotspark.

Skolen har af Brahetrolleborg lejet en dejlig grund ved Arreskovso, den har vi megen glæde af, både til boldspil og til træning i forskelligt spejderarbejde.

Skoleåret varer i 10 måneder fra den 1. september til den 30. juni. — Prisen for et ophold og undervisning er i 1959—60 270 kr. pr. måned. En stor del af eleverne benytter sig af, at de kan søge amtsunderstøttelse til et skoleår her. Amtsunderstøttelsens størrelse afhænger af elevens forældres skattepligtige indtægt og skal helst søges inden 1. april, det år eleven skal begynde til september; men det kan i visse tilfælde nås, hvis man søger inden den 1. juli. — I indeværende finansår har understøttelsen været således, at nogle elever har fået 580 kr., 860 kr., 1150 kr. eller 1440 kr. for hele skoleåret, og det er jo en god hjælp.

På en husholdningsskole af i dag skal der læses en del; bøger til undervisningsbrug er desværre ret dyre, men vi bestræber os for, at eleverne får bøger, de har brug for og nytte af i fremtiden. Bøger til hver elev (deri iberegnet hefter og ringbøger) beløber sig til ca. 90 kr.

Det har været dejligt i årenes løb at se, at en del elever selv har sparet sammen til et skoleår hernede, og nogle elever har haft feriejob for at spare sammen til lommepenge.

I al almindelighed kommer eleverne med en målbevidst indstilling til at få så meget som muligt ud af deres skoleår her, og det er klart, at det er her hos os som på alle andre skoler, at skal en elev have noget ud af det, må hun selv være vågen og flittig. Vi prøver også at lære eleverne at udnytte deres fritid, så at den ikke drysses eller snakkes væk.

Vi har i årenes løb haft en del KFUK-spejdere og -ulvefødere som elever, ligesom vi har haft elever fra andre lande.

Vi har ofte gæster her på skolen, og vore gæster er altid flinke til at fortælle eleverne et eller andet, hvad enten de kommer fra vort eget lille land eller fra udlandet. I sidste skole-

(fortsættes næste side)

hvis du vil spare sammen til jubilæumsfejren, og du skal næsten spare 10 kr. om måneden for at nå det.

Sparekassen har nogle lejrsparemærker, man kan købe, men du kan også selv fabrikere en lejrsparebøsse.

Få fat i en stor, tom tændstikæske og beklæd den med papir, så den ikke kan lukkes op. Stil æsken på højkant og skær en revne i toppen af den. Dekorér æsken med f. eks. en spejder fra 1910 på den ene side og en nutidsspejder på den anden side.

Har du sans for papirklip, kan du lave en skatkiste af karton, med en revne til monter i låget. Mal kisten med almuemonster, monogram og årstal.

Der er mange muligheder, men det vigtigste er dog, at der kommer penge i sparebøssen — kil på, inden det bliver for mange penge, du skal samle i løbet af en måned.

Så er det juletid,

og vi skal tænke på julegaver!

Fra forlagene har vi modtaget:

GYLDENDAL: R. L. Stevenson: „Skatteøen“ — uh, hvor er den kriblende spændende! Jules Verne: „Rundt om månen“ — læste vi netop i de dage da den russiske raket „Cosmos III“ var på vej, og det gjorde den ekstra aktuel. Jules Verne: „To års ferie“ er der ikke meget sjovt ved. Paul Berna: „Hesten uden hovede“ er en kriminalroman, hvor overraskende en hest uden hoved spiller hovedrollen. Peter Freuchen: „Hvalfangerne“ — en både god og troværdig drengebog om hvalfangerfærd for et par hundred år siden. Richard og Florence Atwater: „Hr. Poppers pingviner“ er en sjov bog for alle aldre mellem 8 og 70. Gyldendals lille Leksikon må være en lækkerbidsten for et tropsbibliotek. Alt, hvad man bliver i tvivl om, kan man få slået op og bragt klarhed over med det samme!

JESPERSEN og PIO: Bodil Holm: „Armé Kongedatter“ er kommet i andet oplag, og det har den fortjent.

CHR. ERICHSEN: Hans Kirk: „I dyst for livet“, det er en god bog, siger mine børn, og den svarer til sin titel.

HIRSCHSPRUNG: Walther Earley: „Gnisten“ — det er en glæde at få endnu en bog af hesteelskeren om Flam-mens efterkommer.

DET DANSKE FORLAG: A. Philippa Pearce: „Skatten under Vandet.“ I, hvor er den spændende!

SKANDINAVISK GRAMMOFON AKTIESELSKAB: forhandler gennem alle pladeforhandlere en 45-plade med spejderpotpourri, 6,95. Pladen er ganske udmærket til dels at lære melodier fra, dels til at bruge som musik til en film. Pladen hedder „En dag i lejren“.

— og så er det læsetid,

og vi skal tænke på gode bøger!

STOLTZ, MARY: „Næsten voksen“
„Grace på sytten“

Margret Connor er en ung gymnasiepige på 17 år fra New York. Moderen er død, og hun må ved siden af skolearbejdet passe hus for faderen, der er kontrollør ved undergrundsbanen, søsteren Grace der er 13 år, og lillebroderen Ned på 9 år. Det falder hende dog ikke svært, da hun godt kan lide at lave mad og hygge om de andre. Det eneste, hun er ked af, er, at de må flytte så tit for at komme til at bo billigere, da faderens løn ikke er ret stor. Det er ikke altid lige gode lejligheder, de får, men det sidste sted, de flytter hen, falder de til ro, ikke mindst på grund af familien Miller, der bor i samme ejendom. Ned træffer den unge søn Tom, da han i sommerferien tjener penge som opsynsmand på legepladsen. Der udvikler sig et varmt venskab mellem de to familier. Mellem Margret og Tom udvikler der sig et meget smukt kærlighedsforhold, og Margret lover at vente 4 år på Tom, til han har fået sin uddannelse færdig som lærer og har været soldat.

I „Grace på sytten“ er de fire år gået, og bogen begynder med Margrets og Toms bryllup og bryllupsrejse. Nu er det Grace, der skal være husmor for den lille familie. Hun er en helt anden type end Margret, mere indadvendt og intellektuel, og det falder hende frygteligt svært at ordne husarbejdet og at holde styr på Ned, der er lige ved at komme i dårligt selskab. Grace kommer dog lidt efter lidt ud over sin indadvendthed og begynder at glæde sig over at være sammen med andre unge.

Grethe

(fortsat fra foregående side)

år var eleverne særlig heldige, da havde vi gæster fra Etiopien, U.S.A., New Zealand, Australien, Schweiz, Finland og Ghana, og dem lærte vi meget af!

I efteråret er vi gerne en lille uge på Hylkedam, så lader vi al husholdningsundervisning og alle timer hvile og beskæftiger os med noget ganske andet på Hylkedam eller i de store skove der omkring. I juni plejer vi at ligge i lejr en uges tid på Fæno, dér har vi også haft gode og udbytterige dage.

Eleverne har efterårsferie, juleferie og påskeferie som andre skoler, og i disse ferier er skolen lukket. Engang imellem disse ferier har de fri-week-end, hvor de, hvis de har lyst, kan tage på besøg hos familie eller bekendte, kan tage på cykel- eller vandretur eller blive her på skolen og nyde weekenden i fred og ro.

Vi er taknemmelige for at have god tilslutning til skolen; vi har optaget til det skoleår, der skal begynde til september 1960, og har halvt optaget til det skoleår, der skal begynde til september 1961.

Vi har planer om en udvidelse af skolen, det vil give os bedre arbejdsforhold, og så snart vi får en materialebevilling, vil vi gerne i gang med denne udvidelse. Efter udvidelsen vil vi have plads til ialt 40 elever.

Gennem alle de mange vidt forskellige elever, vi har haft her på skolen, har vi fulgt med i det arbejde, der gøres rundt omkring i mange af korpsets troppe, — og det er morsomt at arbejde med en trop, der er sammensat af spejdere fra alle egne af landet.

Mens jeg skriver dette, hører jeg én bone ude på trappeafsatsen, en anden er ved at støvsuge i „hjørnestuen“, og fra vaskekælderens hørte jeg centrifugen gå i gang, — nu må jeg ned og se, hvad de laver i køkkenet i dag!

Ingeborg Jessen, skoleleder

POSTBOX

1 tysk seniorspejder, 20 år, 1 irsk pigespejder, 15 år, 4 engelske pigesp., 14—15 år, 1 engelsk pigesp., 17 år, 1 skotsk pigesp., 12 år, 1 belgisk pigespejder, 18 år (sprog: tysk, engelsk, fransk), 1 californisk pigesp., 12 år.

Jeg har mange norske, men kun 11—12 år, og kan altid skaffe fra Amerika.

Fromse

Redaktionen ønsker
glædelig jul!

*Kat fortsætter
her sin
artikelserie
om huse
(og om
mennesker)
hun har mødt
på sin vej*

Britiske huse er en oplevelse. De fleste er store, kolde og upraktiske, men der er også nogle, der er små, kolde og pudsige. Det er sådan et jeg vil fortælle om denne gang.

Jeg kom til Wales en vintereftermiddag og fandt mit hus ud på aftenen. Det var en kold og blæsende dag. Huset var som sagt ikke stort, men det havde alligevel 4 skorstene, en stump have for og bag og den skønneste udsigt til grønne og brune bakke- drag med grå får. Jeg blev budt venligt velkommen og ved fælles hjælp fik vi mine to kufferter op ovenpå i det lille værelse, hvor jeg skulle bo et par uger. Jeg følte absolut ikke trang til at tage overtøjet af. Godt, at jeg har min dyne med, var min første tanke. Jeg blev inviteret på aftensmad i stuen. Vi sad tre mennesker og en hund så tæt op af det åbne ildsted, som vi overhovedet kunne, jeg i en stor tyk færrøtrøje. Vi spiste dejlig varm suppe og ristet brød. Mine værtsfolk var to midaldrende søstre af den sejge, skotske slags. De var begge gråsprængte, magre og iført nederdele i deres familietartan, som jeg nu har glemt navnet på, men det var noget med kongebåt og irgrønt, og absolut særpræget. Hunden var en ruhåret irsk terrier og lugtede, som kun våd hund kan lugte. Ilden buldrede i kullene, udenfor hvinede blæsten.

Vi hjalp hinanden med opvasken. Køkkenet var lille, der var et dejligt stort varmt komfur, der også varmede vandet op i badeværelset. Badeværelset! Man mente, at jeg måtte være træt af rejsen, at jeg

gerne ville have et bad og i seng. Der var badeværelse ovenpå og to andre soveværelser. Hvis mit soveværelse havde været koldt, så var badeværelset værre. Det værste var, at det blæste derinde eller derude, for man havde fornemmelsen af, at man stod ude i haven. Gardinerne stod vandret ind i værelset. Jeg svøbte min tykke housecoat tæt omkring mig og gik hen for at lukke vinduet. Men det var slet ikke åbent, det var bare forbistret utæt. Af en eller anden grund havde det slået sig og kunne ikke lukke til. Der var gjort forsøg på at tætnere revnen mellem vinduesramme og karm ved hjælp af gamle aviser. Det var der altså ikke noget at gøre ved. Jeg lod vandet løbe i badekarret, det så ud som øl, nå hvorfor ikke, det var da varmt i hvert tilfælde, — d. v. s. efterhånden var det ikke så varmt mere, og da karret var halvt fuldt var det, der kom ud af hanen, iskoldt.

Så skød jeg hjertet op i livet, kravlede ud af mit varme hylster og op i karret med det rustfarvede vand. Jeg måtte gøre mig meget flad for at få hele kroppen under vand. Skulle der mod til at stige op i karret, så skulle der næsten overmenneskelig selvovervindelse til at kravle op igen og stå i blæsevejret og tørre sin våde krop — og så havde jeg glemt at få mit håndklæde med her ud!

Sengen var så kold, at det føltes, som om sengetøjet var koldt, hvad det sikkert også var. En behjertet sjæl bragte mig en varmedunk, og da hun var gået i seng, stod jeg op og fandt min dyne frem

og fyldte min egen varmedunk også. Hvis galt skulle være, havde jeg da også uldne girafrusser og færøtrøjen, jeg klarede mig imidlertid foruden og faldt i søvn med håret viftende i vinden fra mit „lukkede“ vindue.

Næste morgen var min næse meget kold. Jeg fik en stor bakke morgenmad op på sengen, og en elektrisk ovn blev tændt. Det var begyndt at sne. Jeg sad med min store, tykke trøje på og drak te; hvis jeg havde kunnet være det bekendt, havde jeg taget luffer på.

Da jeg havde klædt mig på og kom ned i den halvmørke hall, var jeg lige ved at stå på næsen over en tingest, jeg ikke havde bemærket. Det var en mellemting mellem en kvælerslange og en kæmpemedisterpølse. Tingesten var syet af et gammelt tæppe, stoppet med klude og brugtes til at skubbe hen foran indgangsdøren, når denne var lukket, for at forhindre, at sne og regn krøb ind under døren, og for at nedsætte trækken. Dørtærskler er nemlig et ukendt begreb herovre. Nu var damen imidlertid gået ud med sin hund, og pølsen var ikke opdraget til selv at lægge sig på plads. Jeg satte mig ud i køkkenet og skrev brev, og senere tog jeg på besøg hos nogle venner, der forøvrigt også havde det koldt.

Om aftenen, da jeg kom hjem, var der sket noget underligt med min seng. Der var en stor sø på sengetæppet — og en stor våd skjold i loftet! Jeg kaldte på min vætinde. „Å, det er bare sneen, der er gået igennem taget,“ sagde hun, „det sker sommetider, når det tør.“ Jeg flyttede ind ved siden af, hvor der

var den dejligste udsigt til nu hvide bakkedrag uden får.

Af en eller anden uforklarlig grund fik jeg dagen efter en generalforkølelse, så jeg måtte holde sengen nogle dage.

Sneen forsvandt lige så pludseligt, som den var kommet. En morgen var den væk. Da jeg kom oven senge, var vejret blevet mildt og forårsagtigt. Den

sidste dag havde der igen været får og lysebrune køer ude at græsse. Jeg var ude at ride en lille krøllet, ruhåret wallisisk hest ad små stier, op og ned ad de stejle højdedrag, det var meget spændende og også lidt farligt, og næste dag var jeg så øm, at jeg egentlig havde haft mest lyst til at blive i sengen igen.

Vi havde alt slags vejr den korte tid, jeg boede her. Dagen før jeg skulle rejse blev det pludselig hård frost, hvilket gav mig en anden lille oplevelse på falderebet.

Vi sad nede i dagligstuen og snakkede, da lyset pludselig gik ud. Vi fik fundet en lommelygte og gik ud i hallen og opdagede en stor sø på gulvet — på trappen, ja, hele vejen ned ad trappen kom vandet dryppende ned gennem loftet! Det var varmt vand! Vi tappede vandet af, men det blev ved at løbe. Vi stillede spande, fade, skåle, pletter etc. hele vejen på alle trinene. Et vandværk var sprunget et eller andet sted, og der var intet af alle vore påfund, der kunne stoppe det. Jeg forstod på min flegmatiske værtinde, at sådan skete det næsten hvert år og ikke bare i hendes hus. Vi gik i seng i mørke, hun i stuen, for at være i nærheden af de spande, der skulle tømmes. Vi fandt nogle flere skåle til de sidste dryppsteder. Jeg prøvede på at sove. Det var svært. Hele tiden kunne jeg høre „Pling, plang, plong, — kling, klang klong“. Forskellige toner, der varierede efter som dråben ramte en spand eller et fad. Jeg prøvede at lade være at lytte, men det var umuligt. Nu var der kommet mere vand i tingen, kunne jeg høre. „Pling, plong,“ lød det lystigt. Til sidst stod jeg op, strøg en tændstik og tømte spande og fade og hentede mine vaskeklude, og hvad jeg ellers kunne hitte af klude, lommeterklæder o. s. v. Jeg skulle nok få stoppet den melodi. Jeg lagde kludene i bunden af spande og kar og gik i seng igen, fast besluttet på at ville sove. Jeg pressede hovedet ned i puden. Ude på trappen lød det nu: „Plip, plap, plob — plip, plip, plob.“

Til sidst må jeg jo være faldet i søvn. Næste dag skulle jeg som sagt rejse. Jeg nåede lige at se blikkenslageren holde sit indtog. Det øsegnede! Vi ventede i den stedlige købmandsbutik på, at bussen skulle komme. Alle talte om det samme i den lille by — og da bussen kom, drejede konversationen sig dér også om det samme — sprængte vandværk!

Kat

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

Denne store nissehue

kan jeg jo slet ikke bru'e.

Jo, skal du til nissefest,

er den netop allerbedst!

Seniorspejdere! Her er den første af fire artikler. Klip efter den stiplede streg og gem artiklen i arbejdsbogen.

Naturkendskab

er et dejligt speciale at beskæftige sig med, det giver jer lejlighed til at færdes i naturen på alle tider, og det er kun muligt at få noget ud af dette speciale, hvis man oplever naturen med alle sanser åbne.

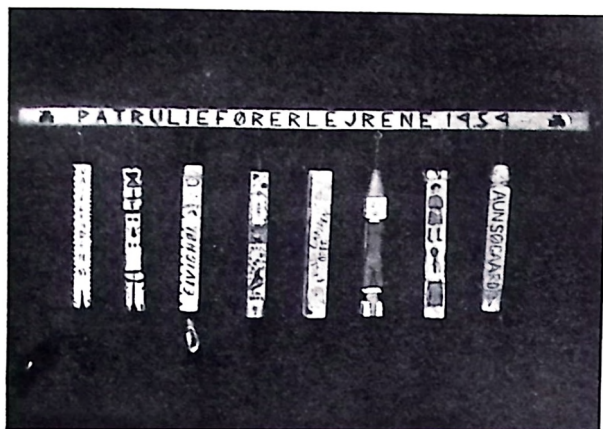
Stjernehimlen får man rig lejlighed til at stifte bekendtskab med på hike og aftenvandring. Det er bare ikke nok, at man kigger på himlen og siger: „Hvor er den smuk.“ Vi skal også lære stjernebillederne at kende ved navn, og det vil vi nu hjælpe jer med i denne lille håndbog, som I kan samle. Der kommer 3 artikler om stjernebilleder, og een, der giver jer en „koreplan“ for stjernehimlen, den viser jer hvor og hvilke stjernebilleder I kan finde, på hvilken tid af året I ønsker.

Ideen med, at I får stjernehimlen i småportioner er, at I skal gøre jer fortrolige med nogle få stjernebilleder ad gangen, lær dem I får i decemberbladet grundigt at kende, og gå så i gang med de mange i februar og lær dem inden marts; på den måde er det overkommeligt.

Mon ikke vi skal begynde med at konstatere, hvad vi kan vente at finde på aften- eller natthimlen.

Den bedst kendte er vel månen, som er en mørk klode, der lyser ved, at solen skinner på den. Vi ved også, at der er i millioner af stjerner, også kaldet fixstjerner, fordi vi kan finde dem i samme forhold til hinanden aften efter

En festlig hilsen

I „Pigespejderne“ nr. 2, 1945, var der en artikel om troppens log stang.

Denne artikel inspirerede dette års patruljefører-lejrledere, da de skulle finde på en hilsen fra lejr til lejr.

aften. (Fix betyder fast). Alle disse fixstjerner er selvlysende kloder, som vor egen sol, blot meget større og kraftigere, de er bare så uendelig langt borte fra os.

Fra jordens ældste kulturer har menneskene grupperet stjernerne, og fantasien har skabt figurer, som vi den dag i dag bruger, når vi vil orientere os på himlen.

En særlig gruppe stjernebilleder udgøres af den såkaldte dyrekreds, et bælte, bestående af 12 stjernebilleder rundt om hele himlen. Igennem disse billeder løber solens årlige vej på himlen, og den linie kaldes for „Ekliptika“, langs den vandrer også månen og planeterne.

Planeterne er mørke kloder, der ligesom månen låner deres lys fra solen, de kan kendes på deres rolige skin, de er vandrekloeder og har ingen fast plads.

I skal senere få besked om, hvor de er at finde i året 1960.

Stjernerne skulle gerne for os alle blive gode bekendte, som vi nikker genkendende til hver gang vi færdes ude under den skyfri aften- eller nattehimmel.

Det er med stjernerne som med mange mennesker, de vinder ved nærmere bekendtskab, er man først dus med nogle stjernebilleder, bliver man ivrig efter at lære andre at kende, og jo flere bekendte man har på himlen, jo mere spændende synes man det er at færdes derude og lære endnu flere at kende, så alle stjernebillederne efterhånden danner een stor familie, som man føler sig hjemme iblandt.

Som supplement til denne lille håndbog er det godt at have G. E. C. Gads stjernekort, det giver et godt helhedsindtryk af himlen.

Her er de 4 stjernebilleder, som vi kan se højt på himlen hele året rundt, på hvilken tid af aftenen eller natten vi ønsker det.

Man blev enige om, at korpsinstruktørerne skulle medbringe den lange stang, når de besøgte lejrene, og hver lejr skulle så dekorere en mindre stok — 20 cm lang — der skulle hænges på stangen, som en hilsen fra deres lejr.

Billedet viser den færdige log stang. Spejderchefen fik log stangen overrakt til divisionschefmødet på Nyborg Strand af lederen af Vatelundlejreren DTC Tilde Ramsby. Fra venstre på billedet ses først hilsenen fra Vatelunden, derefter følger: Søholt — Elvighøj — Ryegård — Jægergården — Skjoldemose — Rold Skov (Nordjyllands distr.) — Aunsøgaard.

Kære deltagere i patruljeførerlejrene!

En stor og glædelig overraskelse blev mig til del ved divisionschefsmødet lørdag den 31. oktober, da jeg fik overrakt den meget smukke gave, som I alle i lejrene har arbejdet på til mig.

Hvor er jeg dog glad for den og rørt over den. En stor og varm tak til jer alle. Den pryder nu min spejderstue, og hver dag, når jeg ser på den, mindes jeg de glade blå piger i patruljeførerlejrene sommeren 1959.

Lise Overbo

KARLSVOGNET: Er det bedst kendte stjernebillede på den nordlige himmelhalvkugle, den har navn efter Odin, idet Karl var denne guds tilnavn. I England kaldes den „The big dipper“ (den store øse), et navn, der illustrerer godt. Den midterste stjerne i vognstangen hedder Mizar, og med gode øjne kan man se 2 stjerner, den øverste hedder *Ålkor*, det betyder rytteren.

STORE BJØRN: Et gammelt stjernebillede, hvoraf Karlsvoغن kun er en del. Bjørnen er afbildet med en lang hale, man mener det i oldtiden har forestillet en sjakal, men da det dyr ikke findes under de nordlige himmelstrøg, har man døbt den om til Store Bjørn.

LILLE BJØRN: Et lille stjernebillede, der ved sin form minder om Karlsvoغن. Sagnet siger, at den blev skudt i halespidisen af en pil (*Nordstjernen*) og nu må den til evig tid dreje omkring på himlen fastnaglet i Nordstjernen, som jo står urokkelig på himlen.

DRAGEN: Er et langt stjernebillede, som slynger sig over Store Bjørn og udenom Lille Bjørn. Den bliver efter sagnet dræbt af Herkules, hvorfor han altid afbildes trængende på dens hoved.

CASSIOPEIA: Det karakteristiske W finder vi ved at trække en linie fra Karlsvoغن forreste hjul gennem Nordstjernen. Cassiopeia var en dronning gift med Kefeus (et meget utydeligt stjernebillede), og deres datter, Andromeda, hører vi om næste gang.

Et par morsomme julegaver af hessian

Hvis I bor ved vandet, kan I sikkert finde nogle muslingeskaller — hvis ikke, kan I enten lægge patruljeturnen den vej, eller I kender måske nogen, der bor nær vandet, og som kan sende jer nogle.

Jeg skal i det følgende forklare, hvorledes man laver en mulepose af hessian, bast og skaller.

Til tasken bruges et stykke kulørt hessian, ca. 80×50 plus 20×28 cm til bunden, desuden stof til foer i samme størrelse.

Man inddeler stoffet i 4 stykker ved at folde det og tegner med hvidt kridt en blomst på hver fjerdedel.

Stilkene syes med kontursting. Dernæst syes skallerne på som blomster.

Således fortsættes indtil man synes, muslingen sidder fast. Husk, der stikkes ind under muslingen og stoffet ved hvert sting.

Når broderiet er færdigt, presses stoffet; pas på ikke at knuse skallerne.

Så syes stoffet sammen til et rør.

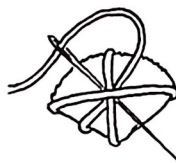
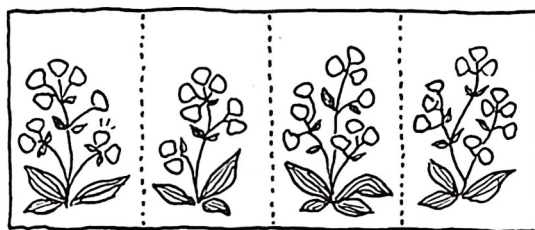
Derefter kommer bunden; hvis den skal være kvadratisk, måles omkredsen og deles med fire, derved får man målet på siderne. I dette tilfælde er omkredsen 78, det bliver så $19\frac{1}{2}$ cm til hver side. Der skæres et stykke stift karton $19\frac{1}{2} \times 19\frac{1}{2}$, og bunden trækkes over på følgende måde:

Man lægger bunden på stoffet og trækker tråde fra den ene side til den anden af stoffet, således at dette ligger helt stramt over kartonet. Dette gores på begge leder.

Selve tasken bukkes $1\frac{1}{2}$ cm op fra bunden og ind mod vrangen; bunden kastes på på retten med fine, usynlige sting.

Så syes foret som en pose med samme mål i bunden som kartonet og ca. 35 cm højt. Put foret i tasken, således at forets vrangside vender mod taskens inderside.

Bøj taskens overste kant ned over foret, ca. 10 cm ialt, og kast det rundt

i kanten. Sy 8 gardinringe i på overgangen mellem foer og taske. Husk at stikke helt igennem tasken, da man ellers trækker foret op, når man bærer tasken.

En snor (f. eks. flettet af bomulds-garn) dobbelt så lang som omkredsen trækkes gennem ringene, og tasken er færdig.

En snorepose

En festlig, nem og hurtig gave, der liver op i ethvert køkken.

Et stykke hessian eller andet stof, størrelse f. eks. 18×40 cm.

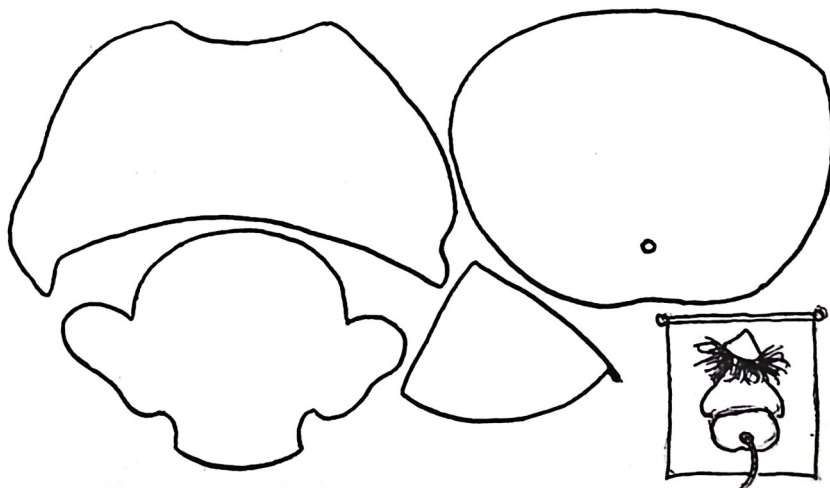
Trolden klippes ud efter tegningen

og syes på som kludeklip, enten med knaphulssting eller kastesting. Til trolden og dens tøj kan bruges alle mulige kulørte stofrester.

Håret er et stykke langhåret skind eller optrevlet sejl-garn. Husk at sætte håret på, inden I sætter kalotten på.

Det er klogt enten at lime eller ri figuren på stoffet, inden man begynder at sy. Når trolden er syet på, bores et hul i bagdelen, og der syes knaphulssting omkring.

Posen syes sammen, og et kulørt kantebånd syes på kanten foroven. Til slut syes en gardinring i hver side, så posen kan hænges.

På har vi jul igen!

Julekort

Skriv dine julehilsener på julekort fra depotet med Trilles søde tegninger.

Med spejdermotiver i flere farver:

4 stk. med kuvert 0,60

Julekort i rødt og sort tryk:

5 stk. 1,00

Samme, dobb. med kuvert, 5 stk. 1,75

Julekort i grønt og sort tryk:

5 stk. 1,00

Samme, dobb. med kuvert, 5 stk. 1,75

Spejderjul

Et fornøjeligt julehæfte 1,75

Sælger din trop ikke „Spejderjul“, så køb det på depotet, ønsk dig det og giv det som gave.

Pigespejderlommebogen 1960

Maylands kalender med flagkort, mange oplysninger og specielt spejderstof 4,25

Tinka, Trilles tegneserier... 1,75

Strømpesæt

marineblå strømper og benklæder ud i et,

str. 8-10 år 12,75

str. 10-12 år 14,25

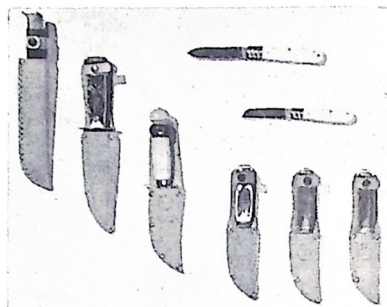
str. 12-14 år 15,75

str. 40-42, 42-44, 44-46 17,25

Dolke og knive

Dolk, svensk, 2 str. 4,50, 5,75

Dolk, svensk, i skede med motiv 6,00

Dolk, svensk, i skede med sælskind 8,75

Dolk, med presset læderskaft, skede med emblem, 2 str. 13,00, 10,75

Dolk, med palisanderskaft, skede med emblem, 2 str. 13,00, 10,75

Dolk, med hjortetaksskaft, skede med emblem, 2 str. 15,75, 12,75

Slirekniv i skede med metalsnøring 17,50

Svanekniv, den helt rigtige spejderkniv 5,50, 3,85

Hylster til svane-kniv 2,00

Jule-træspejdere

med lygte eller julehjerter 2,50 (begrænset antal)

Depotet ønsker alle en god og glædelig jul!

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTION: Ansvarshavende: Fru Annesofie Hermann, Redaktør: Frk. Ruth Estrup, Strandvejen 48 B, Hellerup.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1959 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 30. 11. 1959.